

PION ISTVÁN

Téged tanuljalak

CSALÁDREGÉNY

(részlet)

Fifinek, hogy tudja

...Mama az egyetlen,
akiről egészen pontosan tudom,
hogy mikor halt meg,
a kórházi reggeliztetés után,
hazafelé jövet
csörgött anyám mobilja,
menjünk vissza,
mert hívni kellett a papot,
akkor anyám életében először
eltolt magától,
hát a szoknyája széle beleveszett a nyárba,
libegett,
lobogott,
s a napsütésben ki is fakult,
június 11. volt,
húsz éves lettem,
s vagy húsz embert hívtam fel,
hogy elmarad a születésnap bulim,
de lehet, hogy ezzel a halál is elmaradt,
mert anyám nem engedte,
hogy végignézzem,
miként épül le az agy,
válík haszontalanná a száj,
és áll meg a sosem látott szív,
pedig akár én is feladhattam volna neki az utolsó kenetet,
hiszen mindig azt akarta,
hogy ebből az istentelen gyerekből pap legyen,
tudtam kívülről a mise szövegét,
ismeretlenek temetésén sírva ministráltam,
az aprót pedig szégyenkezve fogadtam el,
s közben néhány méterre tőlem

ott feküdtek Mama első gyermekeinek,
egy ikerpárnak csontjai,
akik a háború alatt haltak éhen,
s már ott feküdt két nagyapám,
ott egy nagyanyám,
de még a Mamának sem tudtam mit mondani,
nem hogy misét celebrálni,
hiszen hogyan szóltam volna bele
abba a beszélgetésbe,
amiért jutalmul mannát kapott,
s haláláig rághatta is,
nyammoghatott rajta,
mint minden öreg, akinek gondja van a fogsorával,
s már a tátott szájú szunyókálást is
imádkozásnak nevezi,
aztán amikor egy ilyen beszélgetés alkalmával
leesik a székről
a hideg
és rideg
konyhakőre,
combnyaktörést szenved,
négy-öt órán keresztül segítségért kiabál,
majd mire a nővérem megtalálja,
tüdőgyulladást kap,
a kórházban meg két agyvérzést,
akkor már a halál baszakodik vele,
ahelyett, hogy egyszerűen nagyapám után küldi,
mint ahogy nagyapámat előre,
derítse fel a terepet
az öreg vadász,
vágjon ösvényt
az érkező asszonynak,
a tisztásra pikniket készítsen elő,
hogyan a manna után együtt egyék meg a desszertet,
a pépes paradicsomot,
Mama rakta el még valamikor a kertből,
a kiűzetés előtt,
amire, úgy látszik, jó előre számított,
mert állandóan a kertkapuban állt,
ott várta, hogy,
de szerintem csak unatkozott,

szimplán szar volt neki egyedül,
hiszen én sem tudnék leszokni rólad,
de neki lassanként nyolc emberről kellett lemondania,
vele együtt kilencen laktunk a házban,
ahová én is születtem,
két szoba,
három család,
a nagyszülők a konyhában,
ott, ahol a Mama tusája kezdődött,
s ahol egyedül maradt,
talán a halál nem merte az ágyban érni,
mert szenteltvíz lógott felette egy szögön,
az esküvőn kapott kereszttel,
a víz pedig egyre fogyott,
iszogattam belőle,
és azt hazudtam, párolog,
van még a füled mögött a vajon kívül pár dolog,
a kispolcon,
mondta Mama,
de neki nem lehetett a saját füle mögött semmi,
leszorította a fejkendő,
talán az otthonka zsebe nem volt üres,
ahogy a te nagyanyádnak sem az,
mindig zacskót zörget benne,
az enyém meg csak beledugta a kezét,
s elbambulva fogdosta az okot,
amiért nagyapám egy kővel verte szét
a Mama egyik udvarlójának a fejét,
erről többet nem is tudok,
mert ha szóba került,
nagyapám szeme büszkeség,
Mamáé meg félelem lett,
legalábbis ezt mondják azok a családtagok,
akiknek megadatott,
hogyan belenézzenek...